

[Krag.]

Nu er Grænserne 1 300 Kr., 1 112 Kr. og 825 Kr. Hvis de skal forhøjes, som den højtærede Socialminister har foreslaaet, maa Tusinder og atter Tusinder af Ægtepar med lavere Indkomster, erhvervede gennem Arbejde, være direkte Bidragydere. De sociale Udgifter i alle Former andrager nu for Staten og Kommunerne og direkte bidragydende her i Landet ca. 235 Mill. Kr. aarlig, d. v. s. ca. 65 Kr. aarlig pr. Indbygger. Man maa da nok spørge: Kan i Nedgangstider større Byrder bæres? Den højtærede Socialminister maa jo mene ja. Den Brøkdæl af hans Reform, vi har set, betyder en lignende Udgiftsforøgelse — efter den Opgørelse, der i Fjor forelaa, paa ca. 18 Mill. Kr., foruden Overgangsudgifter paa henimod en halv Snes Mill. Kr. Nu ser jeg nok, at den højtærede Socialminister sætter den blivende Udgiftsforøgelse, efter at han har fradraget Udgiftslettelsen for Kommunerne, til 13 Mill. Kr. Jeg har ikke haft Lejlighed til nøjere at undersøge, hvorledes han nu kommer til et 5 Mill. Kr. lavere Tal end i Fjor, men under alle Omstændigheder maa vi afgjort mene, at dette ikke er muligt. Men nu siger Finansministeren i sin Tale ved Finanslovforslagets Forelæggelse, at der i Aar som i Fjor vil blive etableret organisk Sammenhæng mellem Socialministerens Reform og Forslaget om Ophævelse af den gældende Formuebeskatning, saaledes at man skulde vende tilbage til de tidligere Formuebeskatningsregler. Og jeg lagde Mærke til, at den højtærede Statsminister i Dag kraftigt forsvarede denne organiske Sammenhæng som en naturlig Konsekvens af, hvad der i denne Sag tidligere er foregaaet. Ved organisk Sammenhæng maa man vel forstaa dette; at hvis det ene af disse sammenhængende Organer afaar ved Døden, saa gaar det andet med. Jeg maa jo sige, at saa har den højtærede Finansminister for saa vidt været en klog Mand, for saa har han jo, uden at Socialministeren synes at ane noget derom — det fremgaar i hvert Tilfælde ikke paa nogen Maade af Socialministerens Tale om denne Sag i forrige Rigsdagsamling —, lagt Bomben under Arken. Finansministeren ved nemlig særdeles godt, hvorledes Oppositionen staar til Kravet om en Ændring af Formuebeskatningen, han kender de Konservatives Stilling, han kender ogsaa vor og ved, at vi har erklæret os villige til en Forhandling om en Omordning af hele Lovgivningen paa dette Omraade, men ingenlunde til Imødekommen af det Krav, man har rejst om Formueskattens Stigning paa ny til den tidligere Højde. Vi har altsaa

taget vor Stilling i denne Sag, og denne Stilling er dikteret af vor Opfattelse af Kapitalbeskatningen, en Opfattelse, der jo ganske dækker den, som den højtærede Socialminister og afdøde Overpræsident Jensen tidligere havde og klart og fortrinligt har givet Udtryk for. Og det er en Opfattelse, som ogsaa deles af de engelske Fagforbunds Generalraad — jeg haaber, den højtærede Formand tillader mig et enkelt Citat i det følgende —, og som udtrykkes i en Udtalelse fra Generalraadet, der lyder saaledes:

„Det er Daarskab at forvente, at sociale Fremskridt, som koster mange Millioner, vedblivende kan betales ved lovmæssig Udskrivning af faa. Tusinde Personers Formue. Det er vigtigt“ — staar der videre — „at Storbritanniens Arbejdere forstaa, paa hvem Byrderne af al Beskatning til sidst falder, og i hvilken Grad den hindrer Opsamlingen af den Kapital, som er nødvendig for at oprettholde og øge den Industri, hvoraf de lever.“

Man maa nok spørge: Hvornaar vil vore Socialdemokrater og Radikale nemme denne Lære? I hvert Tilfælde, Socialministeren burde under Hensyn til Samarbejdet med den højtærede Finansminister tilegne sig den, indrette sine Forslag derefter, saa vilde hans Chancer som Reformator efter min Opfattelse stige i væsentlig Grad.

Jeg troede et Øjeblik, da den højtærede Statsminister oplæste Aabningstalen nede i Fællessalen, at det var en Kursændring paa den sociale Lovgivnings Omraade, den højtærede Statsminister sigtede til, da han sagde, at Formaålet med Reformen var Systematisering, Forenkling og Billiggørelse. Senere gik det op for mig, at Billiggørelse ikke havde Hentydning til det, som jeg oprindeligt havde formodet, og derfor burde dette Ord været sat i Gaaseøjne, da man trykte Talen. (*Afbrydelse*: Det var kun Kommunerne!). Det var kun Kommunerne, der var tænkt paa med Billiggørelsen! Naa, ja, ja, man billiggør altsaa for saadant noget som 13 Mill. Kr. for Kommunerne, og saa fordyrer man for Staten for en 26—27 Mill. Kr. i hvert Fald, og saa taler man i Aabningstalen om, at herigennem har man opnaaet en Billiggørelse! Ja, det er jo rart, naar man forstaa, hvad Meningen er.

Men nu Reformens anden Del: Forsorgs- og Værnelovgivningen, Hjelpekasselovgivningens Afskaffelse, den dybtgaaende Reformering af Fattiglovgivningen o. s. v.? Jeg maa sige, at jeg venter spændt paa hele dette Kompleks, for her, om nogetsteds i dansk Lovgivning, er det, at Tampen